

Αριθμός απόφασης 54 /2011

Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 13/3Π/10-01-2008

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Ελένη Παρπούλα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Παύλου, Πρωτοδίκη και Λεμονιά Τσαβίδη, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια και τη Γραμματέα Καλλιόπη Κοσμά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημοσίως στο ακροατήριό του, στις 6 Απριλίου 2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1) Αστικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ Π. Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Στουρνάρη 39) και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρό του Μάρθα Καραγιάννη ηθοποιό, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ Π. Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σαπφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Αστικού μη κερδοσκοπικού Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ Π. Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Πατησίων 130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 4) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (οδός Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Γεωργίου Λαγάνη (Δ. Σ. Χαλκιδικής ΑΜ 85).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην

και εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας του ευρισκόμενου στην

ξενοδοχείου με την επωνυμία «

», η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 03-01-2008 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 13/3Π/10-01-2008, προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο της 28-01-2009 και μετά από διαδοχικές αναβολές για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης.

Κατά τη δημόσια συζήτηση της υπόθεσης, κατά την εκφώνησή της από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο οι ενάγοντες, όπως σημειώνεται παραπάνω και ο πλη-

ρεξούσιος δικηγόρος τους ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και στις έγγραφες προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη με αριθμό 6285/25-01-2008 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής Παναγιώτη Λάμπρου, την οποία επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα οι ενάγοντες, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 28-01-2009 επιδόθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως στην εναγομένη (άρθρα 122 § 1, 123, 126 § 1 δ', 127 § 1, 129 § 1, 228, 229 του ΚΠολΔ). Κατά την προαναφερόμενη δικάσιμο η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε, με σημείωση στο οικείο πινάκιο, για τη δικάσιμο της 13-01-2010 και έπειτα αναβλήθηκε, επίσης με σημείωση στο οικείο πινάκιο, για τη δικάσιμο της 02-06-2010 και τέλος για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης, κατά την οποία όμως η εναγομένη δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου, στο οποίο, κατ' άρθρο 226 § 4 β' του ΚΠολΔ, είχε μεταφερθεί. Συνεπώς, αφού η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο επέχει θέση νομίμου κλήτευσης της ανωτέρω εναγομένης, η τελευταία πρέπει να δικαστεί ερήμην. Το Δικαστήριο ωστόσο πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρο 270 § 1 τελ. εδ. του ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμα έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτή, δεν μπορούν όμως ν' αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τ' άρθρα 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κλπ. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελία

2

1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απα-
ριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στ' άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (ΠΓ
Αθ 3318/1998 ΔΕΕ 1999. 403). Ειδικότερα κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προ-
βλέπεται μεταξύ άλλων ότι «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου ή ήχου και
εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με
οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για
παρουσία στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές
καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παρα-
γωγούς των υλικών αυτών φορέων. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει περαιτέρω ότι
ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι κατ' αρχάς η λήψη
της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προ-
σωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα στους
δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως που υ-
πάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια
του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική δε
προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι ν' απευθύνεται
αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή ά-
μεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της
πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δη-
μόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου είναι να γίνεται
αυτή υπό συνθήκες που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια
«κοινό» (ΑΠ 907/2003 ΕΛΛΔνη 44. 1481). Απαιτείται τελικά η ύπαρξη πράξης, με την
οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθ-
μό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις με-
ταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά
τον ορισμό του άρθρου 3 § 2 του ν. 2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συ-
μπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο α-
ριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που
το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά
τους όρους του ν. 2121/1993 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτι-
κό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες
συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προ-
σώπων μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα που δε γίνεται τυχαία, αλλά στα
πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών
του σκοπών (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔνη 2003. 1070). Σύμφωνα με όλα αυτά η αναμετά-
δοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μίας επιχείρησης ενώπιον του
κοινού (των συναλλασσόμενων με τον επιχειρηματία προσώπων) από δέκτη ραδιο-

φώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρό-
αση, όπως η μετάδοση ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενο-
δοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί
όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίας και
δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή
αμοιβής. Η αμοιβή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρι-
σης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να
συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις
σχετικές αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζο-
ντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού
μάλιστα καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοι-
βολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με τη δημοσίευση του στον ημερήσιο
τύπο. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογι-
κής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται
από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ
οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύ-
λογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ
του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχεί-
ρισης των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο η αμοιβή αυτή
είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδι-
στών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν
να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους
(άρθρο 55 § 1 στοιχ. Β', το οποίο με βάση το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται
και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων), κατά τα οριζόμενα στο άρθρο
32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβά-
νονται είτε τα «ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσό-
δων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριό-
τητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του
έργου», είτε κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα, κατά το άρθρο
56 §§ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής
διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτή που συνήθως κατα-
βάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκα-
ταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει
το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ ορι-
στικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Εξάλλου, ο ν. 2121/1993
στο άρθρο 55 § 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμο-
ποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση των συμ-

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

2

3^ο φύλλο της με αριθμό 54 /2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδικης (τακτική διαδικασία)

βάσεων ή την είσπραξη των αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι παραπάνω οργανισμοί νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν τη σχετική εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 § 4 του ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι και η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών ΕφΑθ 915/2010 ΔΕΕ 2011. 306, Εφ Θεσ/κης 929/2010 ΕΕμπΔ 2010. 997, ΕφΘεσ/κης 843/2010, ΠΠΘεσ/κης 41003/2009 Νόμος, ΠΠΘεσ/κης 9327/2008 Αρμεν 2008. 1503). Ο ενάγων οργανισμός μπορεί σε κάθε περίπτωση στην αγωγή του για τον οριστικό καθορισμό και την επιδίκαση της εύλογης αμοιβής να σωρεύσει και αίτημα να υποχρεωθεί ο εναγόμενος χρήστης να του καταβάλει και τον ανάλογο με το ποσό της αμοιβής φόρο προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ). Η ευχέρεια αυτή παρέχεται από τη διάταξη του άρθρου 69 § 1 α' του ΚΠολΔ, της οποίας η εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι επιτρεπτή (ΑΠ 80/1999 Νόμος, ΕφΑθ 8884/2003 ΕΛΛΔνη 45. 1102), αφού μετά τη χρήση του υλικού φορέα ήχου η παροχή του χρήστη, δηλαδή η από αυτόν καταβολή του ΦΠΑ στον κατά νόμο υπόχρεο έναντι του Δημοσίου (που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης), δεν εξαρτάται πλέον από αντιπαροχή και συνδέεται με ορισμένο χρονικό σημείο, που είναι αυτό της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου. Αν πριν από το προαναφερόμενο κρίσιμο χρονικό σημείο (της έκδοσης του

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

2

φορολογικού στοιχείου) ασκηθεί, όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα στην πράξη αγωγή με το ανωτέρω αίτημα για καταβολή, δηλαδή του ΦΠΑ, ο εναγόμενος χρήστης θα υποχρεωθεί να καταβάλει το αντίστοιχο ποσό στον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης κατά το χρόνο έκδοσης από αυτόν του απαιτούμενου φορολογικού στοιχείου (άρθρο 69 § 2 α' του ΚΠολΔ) και μόνο από το ίδιο χρονικό σημείο θα οφείλονται επί του ποσού αυτού τόκοι (ΕφΠειρ 409/2008 ΔΕΕ 2009. 226, ΠΠΘεσ/κης 28 830/2008 Νόμος). Και αυτό γιατί, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1, 8 § 1, 12 § 1, 16 § 1 α' και 38 του «Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας», που κυρώθηκε με το ν. 2859/2000 και του άρθρου 12 § 14 του «Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων» (π. δ. 186/1992), ο έναντι του Δημοσίου υπόχρεος για την καταβολή του ΦΠΑ οφείλει να εκδώσει το προβλεπόμενο από τον «Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων» φορολογικό στοιχείο, ανεξάρτητα από το εάν εισέπραξε ή όχι το ΦΠΑ από εκείνον, στον οποίο επιρρίπτεται από το νόμο υποχρεωτικά ο ίδιος φόρος. Εάν λοιπόν ο έναντι του Δημοσίου υπόχρεος δεν τηρήσει την υποχρέωσή του αυτή δεν καθίσταται ληξιπρόθεσμη και απαιτητή η οφειλή του προσώπου, στο οποίο επιρρίπτεται ο ΦΠΑ, για καταβολή του ποσού αυτού. Διαφορετική άποψη θα προσέκρουε στο σκοπό των προαναφερόμενων διατάξεων, που είναι η διασφάλιση της απόδοσης του εν λόγω φόρου στο Δημόσιο. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι το ποσό, που στην ανωτέρω περίπτωση θα υποχρεωθεί να καταβάλει ο εναγόμενος για τον ΦΠΑ, θα είναι ίσο με το ποσό που οφείλεται στο Δημόσιο από τον υποκείμενο στο φόρο αυτό και το οποίο (ποσό) θα υπολογισθεί με βάση τους συντελεστές που ισχύουν κατά το χρόνο που έγινε απαιτητός ο περί ου ο λόγος φόρος από το Δημόσιο, όπως ορίζει το άρθρο 21 του «Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» (ΠΠΧαλκ 158/2009 αδημοσίευτη). Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχουν συσταθεί κατά το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993, ο 1^{ος} για τους ηθοποιούς, ο 2^{ος} για τους μουσικούς, ο 3^{ος} για τους τραγουδιστές και ο 4^{ος} για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς), ορισμένα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή, να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους και να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών· ότι συνέταξαν από κοινού το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο,

το οποίο και γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση έργων μέσω των εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων, και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση εκμετάλλευσης ξενοδοχείου με την επωνυμία «
», είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού ή καταβολής της εύλογης αμοιβής, παρότι με τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα 151 δωμάτια που αυτή διατηρεί και δη των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών και τηλεοπτικών εκπομπών κατά τα έτη 2003 έως 2006 ψυχαγωγεί την πελατεία της και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά της. Κατόπιν αυτών, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι κυρίως τ' ανωτέρω, επικουρικά δε τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, ζητούν, μετά από το νομότυπο περιορισμό του αιτήματος της αγωγής (με δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου τους στο ακροατήριο, που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την απόφαση πρακτικά), τα εξής : α) ν' αναγνωριστεί το δικαίωμά τους για την εύλογη και ενιαία αμοιβή τους και να καθοριστεί το δικαίωμά τους αυτό σε 0,11 ευρώ ημερησίως για κάθε δωμάτιο για τα επίδικα έτη (2003-2006) και συνολικά στο ποσό των 3.488,10 ευρώ ετησίως (πλέον ΦΠΑ για τους 2^ο, 3^ο και 4^ο αυτών), β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται απ' αυτούς, σε ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές και γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το ανωτέρω ποσό των 3.488,10 ευρώ ετησίως (πλέον ΦΠΑ για τους 2^ο, 3^ο και 4^ο αυτών) με το νόμιμο τόκο από τη λήξη κάθε έτους, άλλως από την επίδοση της σχετικής αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της αγωγής. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας : α) προηγήθηκε απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (άρθρο 214Α του ΚΠολΔ), η οποία απέτυχε (βλ. την από 16-05-2008 δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου των εναγόντων Γεωργίου Λαγάνη περί αποτυχίας της διαδικασίας απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς) και β) καταβλήθηκε για το καταψηφιστικό της αίτημα το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. τα με αριθμούς 255325, 255326, 298708 και 378470 αγωγόσημα), αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού για να δικαστεί κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία (άρθρα 18 αριθμ. 1 και 25 § 2 του ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 340, 345, 904 επ. Α. Κ., 907, 908, 176. Το παρεπόμενο όμως αίτημα περί καταβολής τόκων σε

χρόνο προγενέστερο της επίδοσης της αγωγής πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτο, λόγω της αοριστίας του, καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται συγκεκριμένη ημεροχρονολογία προηγούμενης εξώδικης ή δικαστικής όχλησης (άρθρα 340 και 345 του Α. Κ.). Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στο τέλος της νομικής σκέψης που προηγήθηκε, το περί τοκοδοσίας αίτημα κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για ΦΠΑ είναι νόμιμο μόνο για το μετά την καταβολή του ποσού της εύλογης αμοιβής χρονικό διάστημα, καθόσον, όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής απόφασης, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής ΦΠΑ καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής. Επομένως, κατά το μέρος που η αγωγή κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγσία

2 Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρος απόδειξης, που εξετάσθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την απόφαση πρακτικά και τα έγγραφα που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, αποδεικνύονται τ' ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι νόμιμα συνεστημένοι, κατά τους όρους του άρθρου 54 του ν. 2121/1993, οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, ο 1^{ος} των ηθοποιών, ο 2^{ος} των μουσικών, ο 3^{ος} των τραγουδιστών-ερμηνευτών και ο 4^{ος} των δισκογραφικών εταιριών-παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντες τις εκ του ίδιου νόμου προβλεπόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των μελών τους. Η εναγομένη ανώνυμη εταιρία διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ευρισκόμενο στην

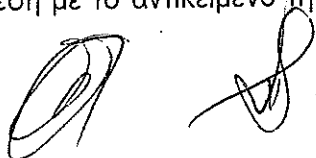
ξενοδοχείο με την επωνυμία « », το οποίο λειτουργεί επί επτά (7) μήνες κατ' έτος, δηλαδή από την 1^η Απριλίου έως την 31^η Οκτωβρίου. Ανήκει στην κατηγορία πέντε (5) αστέρων και διαθέτει 151 δωμάτια. Στα δωμάτια του ξενοδοχείου η εναγομένη για την ψυχαγωγία των πελατών της έχει εγκαταστήσει συσκευές τηλεόρασης και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι ως άνω δέκτες τηλεόρασης όλων των δωματίων του ξενοδοχείου συνδέονται με ένα κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία) της εναγομένης, που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά κατά τους πα-

ραπάνω μήνες των ετών 2003, 2004, 2005 και 2006 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει αυτού και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι συγκροτούν, κατά τ' αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τη έννοια του «κοινού», όταν αυτοί βρίσκονται στα δωμάτιά τους, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Ειδικότερα, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη (κεντρικής κεραίας) κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκατάστασης προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασης προς λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές λοιπόν ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπαιμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η εναγομένη, ως χρήστης-λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης, παρουσίασε χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο προς εκμετάλλευση και επίτευξη των επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή για την οποία προοριζόταν η τηλεοπτική μετάδοσή τους και αναμφισβητήτως θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων. Επομένως, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων ν' αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή. Σημειώνεται ότι η συγκεκριμένη χρήση από την εναγομένη των έργων των εναγόντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδας. Επομένως, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η εναγομένη στους

ενάγοντες πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους ενάγοντες και εύλογο. Ήδη οι ενάγοντες κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας για τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006, έκαστο των οποίων δημοσιεύθηκε νόμιμα, σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 του ν. 2121/1993, στον ημερήσιο τύπο της χώρας και αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, οι οποίες προβαίνουν κατά τον προπεριγραφόμενο τρόπο σε παρουσίαση έργων των μελών τους στο κοινό-πελάτες. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή, που σύμφωνα με τ' αμοιβολόγια αυτά, αξιωνόταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κατηγορίας αντίστοιχης (πέντε αστέρων) με το εκμεταλλευόμενο από την εναγομένη ξενοδοχείο προσδιορίστηκε ημερησίως ανά δωμάτιο στο ποσό των 0,17 ευρώ για το έτος 2003 και σε 0,20 ευρώ για τα έτη 2004, 2005 και 2006, ενώ για τις λοιπές κατηγορίες ξενοδοχείων η αμοιβή ήταν αυξημένη ή μειωμένη ανάλογα. Σ' αυτή τη βάση επιχειρήθηκε συνολική για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας διαπραγμάτευση μεταξύ των αιτούντων και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου της Ελλάδας, οι οποίες όμως απέβησαν άκαρπες, όπως και οι πρόσφατες προσπάθειές τους και για την κατ' ιδίαν διαπραγμάτευσή τους με την εναγομένη, παρότι άλλες παρόμοιες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις έχουν ήδη συνάψει συμβάσεις με τους ενάγοντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για παρόμοια με την ενεργούμενη από την εναγομένη δημόσια παρουσίαση έργων των μελών της. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, το Δικαστήριο για τον προσδιορισμό της υπέρ των εναγόντων εύλογης αμοιβής συνεκτιμά όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από τα κατά τ' ανωτέρω αμοιβολόγια, τα οποία σημειωτέον καθορίστηκαν από τους ενάγοντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της αυτής κατηγορίας της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογα με τη θέση και την εμπορική και τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία που είναι κρίσιμα, καθόσον απ' αυτά εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχείρησης και ως εκ τούτου και η ωφέλεια της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του εκάστοτε ξενοδοχείου και επομένως πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Ειδικότερα, προέκυψε ότι η εμπορική και τουριστική κίνηση στην περιοχή κατά τα επίδικα έτη ήταν πλήρης μόνο κατά τους θερινούς μήνες, ήτοι κατά τους μήνες Ιούνιο έως και Αύγουστο κάθε έτους. Συνεκτιμωμένων όλων των παραπάνω στοιχείων το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης εκ μέρους της εναγομένης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που όπως έχει λεχθεί έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησής της, τον αριθμό των

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

R

6 φύλλο της με αριθμό 54/2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδικης (τακτική διαδικασία)

δωματίων και την πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τον κρίσιμο χρόνο, το σκοπό διαμονής των πελατών σ' αυτό, τον κατά μέσο όρο χρόνο παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητές τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων, τη συμβατικά οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλα ξενοδοχεία, καθώς και προγενέστερες αποφάσεις διάφορων Δικαστηρίων της χώρας (για ξενοδοχεία άλλων γεωγραφικών περιοχών της ίδιας ή διαφορετικών κατηγοριών, ιδίως σε πιο εμπορικές και τουριστικές περιοχές από την περιοχή της Καλλιθέας Χαλκίδικης), που αποτελούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, κρίνει ότι ύψος της εύλογης εναγίας αμοιβής των εναγόντων πρέπει να καθοριστεί για καθένα από τα χρονικά διαστήματα από 01-04-2003 έως 31-10-2003, από 01-04-2004 έως 31-10-2004, από 01-04-2005 έως 31-10-2005 και από 01-04-2006 έως 31-10-2006 στο ποσό των 0,11 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, ήτοι στο συνολικό ποσό των 3.488,10 ευρώ (0,11 ευρώ x 210 ημέρες x 151 δωμάτια), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19% για τους 2^ο, 3^ο και 4^ο των εναγόντων. Η αμοιβή αυτή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των εναγόντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίας των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεόρασης, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών θα γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές. Επομένως, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Η απόφαση δεν θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή όσον αφορά τις διατάξεις για καταβολή αμοιβής, διότι δε συντρέχει επείγουσα περίπτωση ούτε η επιβράδυνση της εκτέλεσης θα επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης λόγω της ήττας της στη δίκη αυτή (άρθρα 176, 184 του ΚΠολΔ) κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό. Τέλος, για την περίπτωση που ο εναγομένη ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής, πρέπει να οριστεί το νόμιμο παράβολο (άρθρα 501, 502 § 1, 505 § 2 του ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευ-

ΔΕΧΕΤΑΙ κατὰ τὰ λόγια τῆς αἰωνῆς.

Θεωρήθηκε
Η Εισαγωγή

TO

και ενειν' ηγρωται/αγαθον
ε'σθαι μωρωςον. ηγορησεν
αυτο τον αρσενικον του πη-
λινου) μιμησας φωνη αυτου.

7 φύλλο της με αριθμό 54
κιδικής (τακτική διαδικασία)

/2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλ- Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέας
2

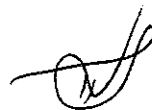
Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στον Πολύγυρο στις 8 Ιουνίου 2011, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

και επειδή η διαδικασία
της εξέτασης των αιτήσεων
προφυλάξης των συνήγορων
δικής του Π.Δ.Α.Α.
Ν.Μ.Α.Ο. η καταχώρηση

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Πολύγυρος 17-1-2012

Ο Γραμματέας

Παμπαλιάρης Νικόλαος

1. The first part of the paper is devoted to a discussion of the various methods of determining the rate of reaction.

2. The second part of the paper is devoted to a discussion of the various methods of determining the rate of reaction.